

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

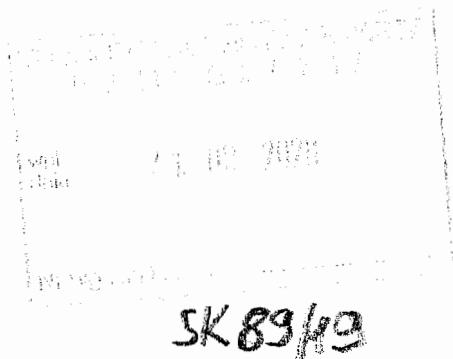
tel. 501 496 198

Tychy dnia 2020.09.12.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M J

Sygn. Akt

Pismo procesowe skarżącego.

W imieniu skarżącego, w odpowiedzi na pismo Sejmu z dnia 11 sierpnia 2020 r. podtrzymuje w całości skargę konstytucyjną a ponadto podnosi iż istotą skargi nie jest samo zakreślenie terminu zawitego.

Jak wskazano w wywodach skargi jednym z istotnych by nie rzecz fundamentalnych zarzutów skargi jest rozbieżność wynikła na podstawie zaskarżonego przepisu pomiędzy terminami przedawnienia w stosunku do tego samego czynu w perspektywie prawa karnego i cywilnego. Faktycznie jest to kolizja norma prawa wynikająca z jednego aktu prawnego (Kodeksu Cywilnego).

Zgodnie z Art. 442.1 § 2 KC odpowiedzialność sprawcy z tytułu popełnienia zbrodni lub występku ulega przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia popełnienia czynu zabronionego. W sposób oczywisty w przypadku uniemożliwienia egzekucji (Art. 300 § 2 KK) odpowiedzialność tą wiąże się z prawem wierzyciela do „odwrócenia” skutków czynu niedozwolonego poprzez umożliwienie egzekucji z mienia które wyprowadzono spod groźby zajęcia.

Tymczasem zaskarżona norma prawna w sposób dowolny ogranicza termin możliwości podjęcia działań na podstawie Art. 442.1 § 2 KK . Za mało przekonujące uznać przy tym należy powoływanie się na dorobek innych systemów prawnych, które co prawda położyły podwaliny pod nowoczesny system prawny, ale nie stanowią żadnej faktycznej podstawy polskiego systemu prawnego.

Zauważyć należy iż przepis prawa rzymskiego powoływany przez Sejm na uzasadnienie też zgodności z Konstytucją zaskarżonego aktu prawnego – powstał w zupełnie odrębnym systemie prawnym, w innych okolicznościach faktycznych. Panujący wówczas system prawny

ani nie gwarantował skuteczności „prawa do sądu” na poziomie aktualnie obowiązującym w Polsce ani w żaden sposób nie gwarantował powszechności odpowiedzialności karnej za czyny zabronione. Można wręcz podnieść tezę iż panujące wówczas normy prawne miały charakter pewnego rodzaju tradycji o dość luźnym zakresie przestrzegania.

Natomiast Polska XXI wieku z jej ponad 100 letnim dorobkiem budowy systemu prawnego jest państwem prawa – Art. 2 Konstytucji. Z punktu widzenia zasad państwa prawa podstawowym zadaniem budowy systemu prawnego jest jego skuteczność oraz likwidacja norm pozwalających na bezkarne czerpanie profitów z czynu niedozwolonego.

Tymczasem, jak podkreślano to w wywodach skargi, zaskarżona norma prawna czyni niczym nieuzasadniony wyłom w ochronie praw ofiar czynów niedozwolonych. Co więcej, zaskarżona norma prawna ustanawia termin dochodzenia roszczeń z tytułu czynu niedozwolonego krótszy niż termin w jakim państwo jest zdolne osądzić sprawców czynów niedozwolonych. Tymczasem dopiero ustalenie winy wyrokiem skazującym umożliwia dowodzenia iż czyn sprawcy podlega odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę. To w ocenie skarżącego jest nie do pogodzenia z zasadami państwa prawa, gdyż czyni pozornym mechanizm odpowiedzialności w przypadkach określonych normą zaskarżonego przepisu.

W ślad za wywodami skargi przypomnieć w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r. Sygn. Akt SK 19 / 08 iż prawo do skutecznej ochrony prawnej (w szczególności ofiar przestępstw) *nie powinno być rozumiane jedynie formalnie – jako prawna dostępność drogi sądowej, lecz i materialnie – jako możliwość skutecznej ochrony praw na drodze sądowej.*

Skoro odpowiedzialność sprawców przestępstw zgodnie z Art. 442.1 KC ulega przedawnieniu po upływie 20 lat, to nie znajduje żadnego uzasadnienia ograniczenie tej odpowiedzialności w zaskarżonej normie prawnej, gdyż narusza to zasadę równego traktowania wszelkich podmiotów w jednakowej sytuacji faktycznej.

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2013 r. Sygn Akt SK 13 / 08 Trybunał orzekł iż „ *co do zasady ochrona (prawna) nie może być różnicowana z uwagi na zakres podmiotowy praw (zob. wyrok TK z 21 maja 2001 r., sygn. SK 15/00, OTK ZU nr 4/2001, poz. 85). Ustawodawca ma wprowadzić w zasadzie swobodę w zakresie kreowania innych niż własność praw majątkowych, zarówno co do ich charakteru prawnego, jak i przenoszalności (zob. sygn. SK 15/00). Nie uzasadnia to jednak arbitralnego kształtowania treści i granic poszczególnych praw (...), spełniających identyczne funkcje i chroniących podobne interesy (zob. sygn. SK 15/00).*

Skoro roszczenia przeciw sprawcom przestępstw , w tym sprawcom ukrywania mienia zagrożonego zajęciem (parafrazując) „ *spełniającej identyczne funkcje i chronią podobne interesy*” to muszą podlegać jednakowym by nie rzecz jednolitym zasadom i to bez względu na formę czynności prawnej lub faktycznej dokonanej na szkodę wierzyciela.

W tym stanie rzeczy skarga jest uzasadniona.

TRIBUNAŁ KONSTYTUCYJNY
Kancelaria
KT 2200
16920
24/4